Будильник (твір-розповідь)

Сказати правду, будильник я ненавиджу з раннього дитинства. Зовсім маленьким я прокидався найчастіше, коли мене будила мама словами: «Уставай, будильник уже дзвонив». Одного разу я спробував відмовитися і сказав мамі, що дзвоника не чув. Тоді вона взяла огидний маленький прилад, підкрутила щось, і він пронизливо дзеленчав. Мені цей дзенькіт не сподобався. Я вирішив, що, коли будильник не дзвонитиме, мене не стануть будити, може, і вихідний улаштують. Адже у вихідні про будильник ніхто не згадував, і я прокидався сам.

Тоді я пішов на злочин. Точно не пам'ятаю, що я відкрутив у нашому будильнику, але дзвонити він перестав. Правда, батьки майже відразу здогадалися, в чому річ. Вони стали лаяти мене, а я не дуже відмовлявся, бо не сумнівався в тому, що батьки напевно довідалися, хто винен.

«Врятувався» я ненадовго: новий будильник у нас з'явився наступного дня. Та ще й полагодили старий.А зараз я і сам заводжу регулярно будильник на визначений час: щоб не спізнитися на тренування, щоб вчасно зустрітися з друзями. Потрібна, звичайно, річ у домі, але не моя найулюбленіша.